

være meget villig til at erkende, at det indeholder ikke ubetydelige, jeg vil endogsaa sige væsentlige Indrømmelser lige over for de Betragtninger, som særlig fra min Side ere blevne gjorte gældende i denne Sag. Særlig er naturligvis dette, at man overhovedet har anset det for at være nødvendigt, ikke alene rigtigt, at rejse Spørgsmaalet om Landarbejdernes Ulykkesforsikring, i og for sig en endogsaa stor Indrømmelse til, hvad vi have kæmpet for. Naar vi nu se dette Lovforslag om de hidtil udelukkede Landarbejdere foreligge, bliver det imidlertid et Spørgsmaal om, hvorvidt der i dets Indhold, dets Realitet er saadanne Bestemmelser, som maatte gøre det indlysende for alle, at denne Sag ikke kunde have været ordnet samtidig med det øvrige Lovforslag. Saaledes som Forslaget foreligger, er det omtrent enslydende med Loven af 7de Januar, med den Forskel, at der er indskudt et Afsnit, Kapitlerne II og III, som behandler en Tvangsforsikring for alle under denne Lov faldende Arbejdere. Denne Tvangsforsikring er ogsaa en Indrømmelse, paa hvilken jeg selvfølgelig sætter særlig Pris, thi det var jo en af de Hovedanker og Indvendinger, som vi rettede mod den nu gennemførte Lov, at man overlod til de enkelte Arbejdsgivere, hvorvidt de vilde forsikre Arbejdernes Erstatning efter Ulykkestilfælde. Nu har man taget denne Tvangsforsikring med, men det er mig ikke muligt at se, hvorfor ikke et af to kunde have været gjort ved Loven af 7de Januar, enten at man kunde have gennemført Tvangsforsikringen ogsaa for disse Arbejdere, eller at man til Loven af 7de Januar kunde have føjet de to Kapitler, der staa her, Kap. II. og III., om særlig Tvangsforsikring for Landarbejderne. Jeg ser ingen som helst Grund, hvorfor man af dette Hensyn skulde behøve at udelade en saa talrig og i saa høj Grad trængende Klasse af Arbejderne som Landarbejderne fra denne Lovgivning. Man sagde som Indvending mod det solidariske Ansvar, altsaa det at inddrage alle af en Næringsklasse under en Tvangsforsikring og gøre dem indbyrdes forpligtede til gensidig Forsikring, at det gik ikke an, fordi man derved vilde komme til, at alle de forsigtige og omsorgsfulde Arbejdsgivere betale for de skødesløse, at man altsaa tværtimod derigennem vilde komme til at fremme Tilfælde af Ulykke snarere end at hemme dem. Denne Betragtning har man altsaa nu frafaldet, naar man her over for et saa overordentlig stort Antal Arbejdere gør den modsatte Anskuelse gæl-

dende og lader det solidariske Ansvar være gældende for samtlige Arbejdsgivere under denne Klasse. Jeg ser derfor heller ikke, hvilke tvingende Grunde man havde for at opretholde denne Betragtning over for de øvrige Industriens Arbejdere, som der nu er lovgivet om. Man vil sige, at der var noget mindre Ensartethed i det Arbejde, der falder ind under Industrien, end i det, der falder ind under Landbruget; det er jo givet, at Industrien maatte komme til at ordne sig for visse Erhvervsklasser, hvis Arbejdsvilkaar vare mere eller mindre ensartede. Men vi vide ogsaa meget godt, at Arbejdet og Arbejdsvilkaarene inden for Landbruget ingenlunde have en saadan Ensartethed; tværtimod, der er overmaade store Forskelligheder, alt efter som Landbruget drives mere intensivt eller ekstensivt, nogen absolut Ensartethed findes der heller ikke inden for Landbrugsklassen. Dette Argument forekommer mig derfor heller ikke paa nogen Maade at være afgørende. Naar jeg altsaa nu ser, at man over for Landbrugsarbejderne gaar med til Tvangsforsikring, til det solidariske Ansvar for alle Arbejdsgivere, er det mig kun et Vidnesbyrd om, at ganske den samme Ordning maatte have kunnet være gennemført for Industriens Arbejdere, og at der i Virkeligheden nu viser sig ikke at være nogen Grund til at gøre en saadan Adskillelse. Der er en anden Indrømmelse i det foreliggende Forslag, som jeg ogsaa sætter Pris paa, det er nemlig den, at der aabnes Adgang for dem, der ikke ere under Tvangsforsikringen, til at tegne frivillig Forsikring, dels for de mere bemidlede, dels for dem, der af andre Grunde ere udelukkede. Ogsaa dette Spørgsmaal var fremme under den tidligere Lovs Behandling, og der blev den Gang sagt — og Forslag derom var stillet f. Eks. i Landbruget som et Ændringsforslag — at det skulde udtrykkelig gøres til Pligt for de forventede nyoprettede, gensidige Forsikringsselskaber at modtage frivillig Tegning af Arbejderne efter samme Regler og Vilkaar, som gjaldt for Arbejdsgiverne. Der blev indvendt derimod — og det var Grunden, hvorfor dette Forslag blev forkastet — at det var i Strid med Princippet om den gensidige Forsikring, og at man derfor ikke kunde indlade sig derpaa. Ogsaa dette er altsaa nu fraveget fra den ærede Forslagsstillers Side, idet der aabnes Adgang til, at der i disse ny gensidige Forsikringsselskaber for Landbrugsarbejdsgivere skal kunne tegnes frivillige Forsikringer efter nærmere bereg-